

ישועות

פרשת טזרח ומטות • גליון 230 • התשפ"ד

יוצא לאור על ידי בית המדרש "החיים והשלום" בני-יורק

מהפסוק הקדוש

"זרע שמשון"

לרבי שמשון חיים נחמני זיע"א

פסוק "מארת ה' בבית רשע וגוה צדיקים יברך" הפעם שאמר רשע בלשון יהוד וצדיקים בלשון רבים והוא הפך הכתוב "וכר צדיק לברכה ושם רשעים יברך" דאמרו ב"ג דיומא, צדיק מעצמו ורשע מחברו, י"ל, דהאי "מארת" ענינו קללת הנגע וצרעת, בדכתיב "צרעת ממארת" ובנגעים אוי רשע ואוי לשכנו, כי שניהם הולצים שניהם קוצעין וכו' ואם כן אם יהיה צדיק לבדו אין לו ברכה בשביל שהוא סמוך לרשע אבל אם יהיו ב' צדיקים סמוכים זה לזה אז "וגוה צדיקים יברך".

פרוש בדרך אפסור. כלומר, אם הצדיק שכן עם הרשע וקור ביתם ומשפח, אזי כשבא צרעת לקור של הרשע, גם הצדיק טובל (שיקציע את מקום הצרעת או שיחוב גם הצד של הצדיק יפגע וכו'). אבל אם שני השכנים צדיקים, אין צרעת בביתם ולכן נאמר "וגוה צדיקים יברך" ששני השכנים צדיקים.

מהתעמולה הארסית ולא יפחד מחצי רעל וסאוב שמפנים לעבר עושי רצון המקום ברוך הוא, דבורים אלו חשובים ביותר לפני השם יתברך.

וחתנו של ה"חפץ חיים" רבי אהרן הכהן, כותב במאמרו "מאמר התוכחה" (שנדפס בסוף ספר "צפית לישועה"), לענין שהמשפחה לקרב יהודים לקיום המצוות וללמוד התורה בתקופה זו, זוכה לקרבת אלקים "...צפונה עוד סגולה נפלאה והיא להשיג סיעתא דשמיא ללכת בדרך ה', שהקדוש ברוך הוא בעצמו משיב את המוכיח אליו, בכחינת מדה כנגד מדה, אתה השתדלת לזכות את חברך על פן אשיבך אלי ולפני תעמד". ומוסיף לבאר, "ועתה הוא עת לעשות לה', ויכול כל אחד מיישראל לזכות על ידה [שייפה עוד יהודים להתקרב להשם יתברך, פנ"ל] כאחד מגדולי הצדיקים אנשי השם, כי עת מלחמת הדת התקופה הזו, ועל זה כתוב (מלאכי ג, טז) אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחשבי שמו [אפילו מי שיהיה במדרגתו רק מיראי ה' תגדל אז מדרגתו אשר יחשב לחשבי שמו שהיא מדרגה גדולה מאד, מאמו"ח (שליט"א) ז"ל], ודוקא אז, רוצה לומר כשנתרבו פורצי הדת בכל עבר ופנה ופגשו בכל צעד פורקי על, אז מי שמתחזק על שמירת הדת יחשב לאיש סגולה. ואיתא בחז"ל (ויקרא רבה אמור פ' כז) אמר רבי ירמיה ב"ר אלעזר

השפעות גדולות ממלים קטנות

הוא משלם לשונאיו קדם הגאולה, כדי שלא יקחו חלק בה (עין שם בהרחבה, ראיות לזה), ומבאר, את הכתובים הללו בהפטרך, על שלהי הגלות, זמנים שהרשעים שולטים ומצליחים בעוד עובדי ה' יתברך משפלים. וכתב שם: "...והנה בכתוב לא נזכרו מה דברו יראי ה'? וגם מה אמר הכתוב "אז נדברו". אבל באמת ניחא מאד, דהנה הנבואה הזו היא על קדם זמן ביאת המשית, שאז ימצאו הפושעים טענות כאלה [והראיה - שמסים הנביא בסוף נבואתו "זכרו תורת משה עבדי" וגו' הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא "גו' והנה קדם ביאת המשית, ידוע מן הכתובים, שיבחנו ישראל מאד, כמו שכתוב (זכריה יג, ט) וצרפתים כצרח את הכסף ובחנתים כבחן את הזהב וגו', והינו שיבחנו אם הם דבקים באמת בה' אלקיהם, כמו שמסים שם הכתוב עין שם. ובעת שצריך לנסות האנשים בזה, אם יש להם אהבה אמיתית בלב ונפש לה' ולתורתו, אז נסבבות הצלחות גדולות לעוזבים דרכו, ובזה נבחנו עובדי ה', אם עבודתם בלב שלם לא יסתכלו על זה כלל, אבל אם עבודתם מפסקת בידם קצת ח"ו, אז גם הם סרים מדרך ה' על ידי המראה הרע הזה. וזהו שכתוב "אז נדברו" וגו', הינו שנדברו ביניהם שהעת היא זמן הבחינה ואין להשיג על הצלחתם, ועל פן עלינו להתחזק ביותר לכבוד שמו.

וכך זה הוא מקרא מפרש בתורה, שנאמר (דברים יג, ב-ד) "כי יקום בקרבך נביא או חלם חלוש ונתן אליך אות או מופת, ובא האות והמופת אשר דבר אליך לאמר נלכה אחרי אלהים אחרים וגו', לא תשמע אל דברי הנביא ההוא וגו' כי מנסה ה' אלקיכם אתכם לדעת הישכם אהבים את ה' אלקיכם בכל לבבכם ובכל נפשכם, ופרש רש"י - ונתן אליך אות בשמים, דכתיב (בראשית א, יד) "יהי לאת ולמועדים", או מופת בארץ דכתיב וגו', אף על פי כן לא תשמע לו. ואם תאמר, מפני מה נתן לו הקדוש ברוך הוא ממשלה לעשות אות? "כי מנסה ה' אלקיכם אתכם!" (דברים יג, ד) עד כאן לשונו, הרי שבעת שהקדוש ברוך הוא רוצה לנסות, אז מצליח בידיו המורדים אפילו לעשות אות בשמים, וכל שכן הצלחה מועטה בעניני מומן וכיוצא בזה.

הנה כי כן, פאשר עושי רשעה מאימים בקולות מלחמה ובפרסום מאמרים משחזים, להטיל מרד בלב מקימי התורה ומצותיה בשעות אלו פאשר מחזק יהודי את חברו לבל יתפתה

במהלך פסוקי ההפטרך הנקראת בשבת הגדול (מלאכי ג), מתאר מצב לפיו, על פניו, נראה עלינות לנדים ועושי רשעה, בה בעת שעובדי ה' מתהלכים קודרים (עין שם ובמפרשים). ועל מצב כזה, שהוא עת נסיון, נאמר (שם פסוק טז) "אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו, ויקשב ה' וישמע, ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחשבי שמו". שואל הזהר הקדוש בפרשת ויקהל (ריז ע"א), "אז נדברו, אז דברו מבעי ליה!" ומסביר, "מאי נדברו. אלא נדברו לעילא, מפל אינון רתיכין קדישין, וכל אינון חזילין קדישין" וכו' - עין שם שהדבורים שמדברים יראי ה' למטה עולים למעלה, ומתעטרים בכמה עטרות ובאורות עליונים וכלם נדברים לפני המלך העליון שמסתכל בהם ומתעטר בהם. ועל זה אמרה תורה (משלי ח, ל) ואהיה שעשועים יום יום. לא כתוב והייתי, אלא ואהיה, בכל זמן ובכל עת שדברים עליונים עולים לפניו - עין שם שמרחיב עוד במעלת היחס העצום שנתן לפני פמליה של מעלה מדבורים קדושים הנאמרים בעולם הזה על ידי יראי ה' [במהות אותם דבורים - ראה לקמן]. וממשיך הזהר הקדוש, שלאחר כל זה, נכתבים בספר זכרון לפניו, לעמד לפניו בקיום תמיד. עין שם עוד.

על מה דברו ביניהם ויראי ה'

וכדי להבין במהות הדבורים של אותם יראי השם, שעושים רשם רב ועצום בשמים, נראה להביא קטעים מדברי רבינו ה"חפץ חיים" בספרו "שם עולם" (חלק ב, פרק א) בתוך דבריו לענין מעלת הלומד בחבורה והשתדלות להתחבר ליראי ה', "...ומה שאמר הכתוב "אז נדברו", משום דמעיקרא ספר הכתוב שנמצאו אנשים שרוצים לפרק מעליהם עלו של השם יתברך ואומרים "מה בצע פי שמרנו משמרתו וכי הלכנו קדונית מפני ה' צ'באות", על זה מסים הכתוב "אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו", דהיינו שאז מצוה שיתאספו יחד לחזק איש את רעהו, וסים על זה הכתוב "ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחשבי שמו".

ומשמע מדבריו, שהדבורים הללו הם דברי חזק איש לרעהו, והם חשובים ויקרים עד מאד בשמים. ובספרו "חומת הדת" (פרק ב), מרחיב ה"חפץ חיים" את הדבור על ההתמודדות עם עושי רשעה ועם מחבולות היצר ועם עושי דברו, שאין להתפעל מהצלחותיהם, כי הקדוש ברוך

עתידה בת קול להיות מפוצצת בראשי ההרים ואומרת כל מי שפעל עם אל' יבוא ויטל שכרו, שנאמר (במדבר כג, כג) כעת יאמר לייעקב ולישראל מה פעל אל וגו'.

פעולות אדירות לרא מודע

כאמור, אותם דבורים היוצאים מפי יראי ה' איש אל רעהו, מאירים בעולמות העליונים. אלא שאותם פעולות נשגבות, אותו אור טמיר, נעלם מעיני עובדי ה' בעולם הזה, הם אינם רואים ואינם חשים בפעולות שנפעלות מדבוריהם. ויתכן לומר שמשום כך דבריהם כל כך חשובים בעיני השם, כי אילו היו רואים את פרות דבריהם, היה חסר ברתוק הרצון להתקרב השם יתברך, ועלולה הייתה להתלוות לכוננתם גם רצון שדבריהם יעשו רשם פנוקר.

כתבו בספרים, שמהסבות שלא נודע תאריך הגאולה, כיון שעבד שנקצב זמן שחרורו לתאריך מסים, הנה כאשר יודע את העת שבו ישתחרר, יסורי השעבוד קלים יותר. נמצא שהשעבוד אינו משולם. ובעת הזאת, שאין אתנו יודע מתי ישוב ה' ויגאלנו, קשי השעבוד גדול יותר ובהתאם לזה גם הפפירה גדולה יותר, וכך מצוה שאדם עושה בהסתר פנים מוכיחה על מסירות נפש העובד, ומגלה את רצונו ללכת עם השם יתברך גם בעתות קשי ומשבר. ולכן ערכה גבוהה יותר מזו הנעשית בגלוי פנים, שחסר בה גלוי הרצון והשעבוד להשם יתברך. ולכן ערכם של המעשים בעולם הזה – עולם מלשון העלם, גבוהה ביותר מזו הנעשית כאשר הנשמה מתענדת בגן אלקים.

דברים אלו, כאמור, נאמרו על ימי הסתר פנים. ימים אלו הם ימי המבחן האמתי לאדם. ולכן כל

דבור חזוק של יראי ה' איש אל רעהו, מתיקר ביותר. ובתקופות קשות שאינם מרבים באנשים גדולים ומיחדים כבתקופות אחרות ואין על מי להשען אלא על אבינו שבשמים, מקבלים הנשענים גם יחס מעדף מאבינו שבשמים, יחס 'מפצה' על העדר בעלי שעור קומה שהיו בדורות אחרים. ויתכן לרמז ענין זה בלשון הכתוב בהמשך הפסטה "והיו לי אמר ה' צב-אות ליום אשר אני עשה סגלה וחמלתי עליהם כאשר יחמל איש על בנו העבד אתו. ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עבד אלקים לאשר לא עבדו".

יכולות להשפיע

ונראה שליחס הגדול שנותן השם יתברך לדבורי התחזקות בדורות אלו, כמובא בזהר הקדוש, שנוצר בתחלת מאמרנו, מתלווה גם סייעמא דשמיא שהדברים ישפיעו איש על רעהו, יותר מכפי שהיו בזמנים אחרים.

בהקשר לזה נראה להביא מדברי רבי שמשון פינקוס זצ"ל, מענין "תשובת ישראל בסוף גלותם", הובא בספרו "תפארת שמשון" בפרשת ואתחנן על פסוק (דברים ד, ל) "ושבת עד ה' אלקיך", לענין השפעת הדבורים בדורות האחרונים, "דודי הגאון רבי נח וינברג שליט"א [זצ"ל], מראשוני מחזירי התשובה שבדורנו, נשאל פעם על ידי יהודי שאלה מענינת: בדורות קודמים מספרים שהחזרת יהודי אחד בתשובה הייתה משימה של חיים. אפילו גדולי הצדיקים זכו להחזיר בתשובה לא יותר משנים או שלושה יהודים. כיצד יתכן, אפוא, שאמה הצלחת להחזיר מאות אנשים בתשובה?

ענה לו על כך במשל נפלא: פעמים רואים אנו באתר-בניה קורות של בטון עם ברזלים שכל

אחת מהן שוקלת כעשרה טון. כדי להרימן ולהניחן על הקירות שכבר עומדים מסביב, מביאים מנוף ענק, ועל ידו מורמות הקורות ונישאות אל מקומן המתאים.

והנה אחר שכבר הורמה הקורה על ידי המנוף, בהיותה באויר יכול פועל העומד למעלה על הקירות לתפסה בידיו ולכוננה למקומה המדיק! כיצד יתכן הדבר, הן משקלה רב ביותר? אלא שפאשר המנוף כבר הרים את הקורה הכבדה, נתן אפילו בידים לפעל בה ולהזיזה ממקומה!

כך, אמר לו דודי, ענינה של התשובה בדורנו. הרמב"ם (הלכות תשובה פ"ז ה"ה) כתב: "וכבר הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותו, ומיד הן נגאלין", ישנה הבטיחה מיחדת מהקדוש ברוך הוא שלפני ביאת המשיח כלל ישראל כלו יחזרו בתשובה. קיים, אפוא, הבדל עצום בין דורנו לבין דורות קודמים. כאשר צדיק מדור קודם בקש להחזיר יהודי בתשובה, היה עליו 'להרימו מהרצפה', ומאחר שמשקל עברותיו היה גדול - הייתה זו משימה קשה ביותר. אך בדורנו כביכול הקדוש ברוך הוא נוטל כל יהודי שבא לעשות תשובה ומרימו עם 'מנוף', ובמצב כזה כל אחד שקצת מתעסק בענינים אלו יכול לתופסו ולהחזירו למוטב".

ועל פי דברים אלו, נראה ללמד לעניננו, בהשפעת דבורי החזוק שביני איש לרעהו, שמשפיעים יותר מבדורות עברו. וה' יתברך יוציאנו מעבדות לחרות, מן המצר למרחב, משעבוד לאור גדול ויזכנו לכל הישועות אמן סלה, כן יהי רצון.

משווחות הסגידים שליט"א
הגיש משה אליהו ש. (טל' 050.4125671)
שבת הגדול שלום ומברך

נשמור את חרדש האביב - לכל המצאבים בתימים

בצרה שעומד בה האדם, שלא יבצר ממנו יתברך מזימה להצילו ממנה. ועל דרך זה נלמד גם מהפריחה בחדש זה, שבין החרף השמים והקודר לבין הקיץ המלבב והפורח. ראית האילנות לובשות עלים ומוציאות פרחים מלבבלים ואפילו פה ושם פרות, עליה להשמר בתודעת האדם, וגם בחלף חדשי הקיץ, כאשר העצים יחדלו להוציא את פרחם, העלים יחלו לנשור מהעצים, האדמה תהפך לבוצית וצמרות העצים החשופים יכופפו את ראשם ברוח ובגשם, ידלה מזכרונו את ימי האביב שנשתמרו בתודעתו, וידע שעוד יבואו ימים ושוב הכל יפרח. וכך דרך זכרון יציאת מצרים, כך יבין האדם וישיכיל המשכיל ללמד מימי האביב לכל מהלכי חייו, לבלתי יתיאש ממצבים קשים, כי יום יבוא ויצא מן המצר למרחב ושוב יפרח ויגל.

חדש ניסן נקרא גם חדש האמונה. ועל דרך זה נראה לרמז בלשון הכתוב (דברים טז, א) "שמור את חדש האביב ועשית פסח לה' אלקיך, כי בחדש האביב הוציאך ה' אלקיך ממצרים לילה". על האדם לקחת לעצמו את זכר יציאת מצרים - לזכר את ימי המצוקות ואת היציאה מהם לחרות, וזכרון זה ילחוו בכל עת שיקלע למצוקה בחייו, כי יבין שכל מצבי ה"לילה" - מצבים חשוכים, בהם לא נראת כל תקווה באפק, ככל שיהיו קשים ואיומים, אין להשוותם לקשיי ישראל במצרים, למארעות שהיו קשות פי כמה וכמה; הן מצד היותם נשלטים על ידי כחות חזקים - טבעיים ורוחניים, שהשתעבדו בהם באכזריות קשה ביותר, והן מצד היותם בשפל המדרגה, משללי זכות הצלה, ואף על פי כן הוציאנו ה' יתברך ממצרים, על אחת כמה וכמה

<p>סגולות באכילת מצה</p> <p>המצוות שאנו אוכלין בפסח הם סגולה לנו שנתחזק באמונה, ובספות בחינת מקיפין. על דרך שנותנין תחבשת וסמים לרפאות מבהויץ, ובפסח אוכלים מצוות דגמות רפואה בפנים" (ירע קודש על מועדים - לקוטים)</p> <p>הפעם שפוסקין מלומר גשם בהג הפסח, פי גשם הוא פרנסה, ואכילת מצה להם עני היא סגולה לפרנסה, שמאכילת מצוה הלזו נמשך פרנסה לכל השנה וכו' (בני יששכר" נישן ה' אות יב. הובא ב"אמרי נחמה" על הגדה של פסח פסקא יא - ע"ש עוד)</p> <p>ראה סגולות נוספות "ישועות בהדש הישועות" לפרטים באימיל mas819514@gmail.com</p>	<p>למה לשריר הסוליה יכולות מתיחה</p> <p>כדי לאפשר לנו הליכה, ריצה, קפיצה, רקוד ותנועות נוספות המצריכות מתיחת אברים, עשה הבורא ית"ש את שריר הסוליה, בחלקו האחורי של השוק, שנומתח ומתכוץ בעצמה גבוהה ביותר. מבנה השריר חשוב ליציבות הגוף ומונע נפילה קדימה. זאת ועוד, תכונתו של שריר זה מסייע גם כמשאבה להנעת הדם מחלקיו המתחוננים של הרגלים אל הלב.</p>
---	---